

Rusó Sala: "Potser fins ara no havia pogut mostrar-me així de nua"

Estrenem una cançó del proper disc de l'empordanesa, "Cançó de fer camí"

L'associació entre **Rusó Sala** i la guitarrista sarda **Caterinangela Fadda** ha donat com a resultat *Fil de coure* (Microscopi, 2015), un disc de textures mediterrànies que la mateixa cantautora defineix com el seu exercici "més sincer". L'àlbum es presentarà el 14 de març al festival BarnaSants, però a EDR en presentem un avançament, "Cançó de fer camí".

Rusó Sala

EDR: Quins paisatges sonors tindrà *Fil de coure* (Microscopi, 2015)?

Rusó Soler: *Fil de coure* és un disc molt especial per a mi. Aquest fil simbolitza el pont que em connecta amb el món que m'envolta, per on circulen les emocions. Del ventre cap enfora i del món de tornada cap al ventre. És un conjunt de cançons que he anat recollint i component al llarg dels darrers anys i que evoquen paisatges de tot tipus: cançó de bressol, cançó de comiat per la mort d'un amic, un homenatge als catalans que van patir l'horror als camps nazis, poemes musicats en diverses llengües, cançó llatinoamericana...

EDR: Una gran varietat d'estils lligats per una veu i una guitarra...

R.S: Des de la publicació del meu primer disc, *La ciutat imaginària* (autoeditat, 2009), he fet un llarg recorregut que passa per la música d'arrel mediterrània, el jazz, la cançó d'autor, la poesia... He fet aquest procés sempre de la mà de la guitarra i la veu, buscant la manera de portar aquestes influències al meu terreny, però potser fins ara no havia estat capaç de mostrar-me així de nua. Penso que aquest disc és el més sincer en aquest aspecte, ja que la música es desvesteix de capes i capes fins a arribar a oferir-se sense complexos.

EDR: En el disc estableixes un diàleg musical amb la guitarrista sarda Caterinangela Fadda. Quins fruits ha donat la col·laboració?

R.S: Ens vam conèixer a Barcelona. La Caterina és guitarrista de formació clàssica però molt interessada també en la música moderna. Em va venir a conèixer a un concert i de seguida vam veure que ens podríem entendre molt bé si treballàvem plegades. Des de ben bé l'inici els arranjaments de les cançons van sorgir de manera molt fluïda, i de seguida vam començar a provar-les en directe. Hem pujat a molts escenaris plegades i cada concert contribueix a enriquir les cançons. La idea de fer aquest disc amb ella sorgeix doncs també de la necessitat de plasmar aquest encontre.

EDR: Aquesta "Cançó de fer camí" és un poema de Maria Mercè Marçal, una de les poetesses més potents que té la llengua catalana.

R.S: L'artista Júlia Bel em va convidar a participar a unes jornades dedicades a Maria Mercè Marçal. "Cançó de fer camí" va ser un dels poemes escollits per musicar, i ho va ser per la potència de la història que narra: imaginem-nos una veu en off que ens convida una a una a pujar a una

barca. Ens trobarem en plena mar, escampant la vida pels oceans... Junes farem nostra la nit. Aquest poema és tot un himne femení! Posar-hi música va ser un plaer i cantar-la a cada concert és una experiència fantàstica.

EDR: És l'únic poema musicat que inclourà el disc?

RS: No, de fet en total hi ha cinc musicacions. Les altres quatre són "La casa" de Cesare Pavese, "El fill del golf de Roses" d'Enric Casasses, i "La vieja" (fragment de "La casa de Bernarda Alba") i "Y luego el sol" (fragment del poema "Canción de ensueño y confusión"), tots dos de Federico García Lorca. No em considero una gran lectora de poesia, ho faig d'una manera desordenada i a períodes, però amb ella he viscut grans moments on se m'han obert portes cap a noves visions de l'experiència de viure que m'han ajudat a créixer com a escriptora de cançons. Posar música a poemes és una manera d'agrair i deixar constància d'aquest enriquiment.